

Autor: Dominique Venner

„Paměť je velmi zneužívaným slovem. Ve stejné pozici se ovšem nachází i slovo „láska,“ což ovšem neznamená, že by nemohlo být používáno ve svém nejniternejším smyslu. Je to totiž právě síla „paměti,“ přenášená v rámci rodinných struktur, jež pomáhá komunitě přežít i přes všechny pokusy o její destabilizaci. Právě dlouhodobá „paměť“ Číňanů, Japonců, Židů a dalších národů jim umožnila překonat veškeré nesnáze, rizika a persekuce, které zdědili po svých předcích. Evropané však ke své vlastní nevýhodě byli z důvodu přetržení svých vazeb s historií této paměti zbaveni.

Toto přetržení mi vždy vstoupí do mysli pokaždé, když mě studenti žádají, abych hovořil o budoucnosti Evropy. Zejména proto, že vyslovení pojmu „Evropa“ evokuje množství nejednoznačností. Některým se vybaví Evropská unie, ať již v pozitivním nebo negativním slova smyslu (třeba z toho důvodu, že není „mocností“). Abych se vyhnul zmatkům, vždy upřesním, že Evropa, o níž hovořím, není Evropou v jejím politickém slova smyslu.

Jsa veden Epiktétovým pravidlem rozlišování mezi „tím, co mohu a nemohu ovlivnit“ vím, že je mým rozhodnutím založit svůj život na autentických evropských hodnotách, zatímco na výstupy reálné evropské politiky nemám žádný vliv. Taktéž mi je známo, že bez inspirujících idejí by nebylo ani na ní navazující akce (ať již v politickém nebo jiném slova smyslu).

Takováto životadárná myšlenka je zakořeněna ve vědomí evropské civilizace a svědomí překračujícím regiony a národy. Můžete být Bretoncem nebo Provensálcem, stále jste Francouzem a Evropanem, synem té stejné civilizace, jež od dob svého krystalizování v homérských eposech přečkala dlouhé věky. „Civilizace,“ říká Fernand Braudel, „je kontinuita, která sice může podléhat hlubokým přerodům, jako například přijetí nového náboženství, avšak udržuje si staré hodnoty, které vtěluje do nových a uchovává si tím svou podstatu.“ K

uchování této dějinného pojítka jsme povinni setrvat, těmi, kým jsme.

Lidé ve své diverzitě existují pouze v celcích, jež je od sebe navzájem odlišují – klany, národy, kultury a civilizace, nikoli jejich živočišnost, která je univerzální veličinou. Sexualita je společná veškerému lidstvu, stejně jako potřeba jídla. Avšak láska a podobně tak i gastronomie jsou svébytnými v rámci té které civilizace, což je výsledkem dlouhého vědomého snažení. Láska v evropském pojetí je již zřetelná v homérských eposech, reprezentovaná výraznými osobnostními charaktery Heleny, Nausiky, Hektóra, Andromachy, Odyssea a Pénélopy. Tento druh lásky vyjadřovaný prostřednictvím zmíněných osobností je absolutně odlišný od toho, jenž můžeme nalézt u velkých asijských civilizací, jejichž rafinovanost a krása jsou prokazatelné.

Idea vytvořená z lásky není frivolnější než tragický smysl pro historii, charakterizující evropského ducha. Definuje civilizaci, jejího imanentního ducha a smysl života každého člověka ve stejném smyslu, jako myšlenková struktura dává formu něčí práci. Je jediným cílem práce vydělat peníze, jak věří v zámoří, nebo, mimo spravedlivého ohodnocení, se i seberealizovat v dobře odvedené práci, ať již se třeba jedná o ty nejtriviálnější činnosti, jako údržba domu? Tato myšlenka podněcovala v našich předcích touhu po tvorbě krásy jak i při nejvznešenějších, tak i nejpodřadnějších činnostech. Abychom si byli této myšlenky vědomi, musíme „paměti“ dát její metafyzický smysl.

Nezbytným požadavkem každého znovuzrození je tedy kultivovat naši „paměť,“ předat ji v živé podobě našim dětem a přemítat o těžkých zkouškách, které na nás historie seslala. Tváří v tvář bezprecedentním katastrofám, jež na naše hlavy dopadly ve 20. století a nesmírné demoralizaci v jejich důsledku, najdeme ve znovuoobjevení naší rasové „paměti“ opět cestu, jak odpovědět na tyto hrozby, jež byly našim předkům, žijícím v ustáleném, dobře chráněném světě, neznámé.

Zdroj: anglický překlad Michaela O'Meary na stránkách [The Occidental Quarterly](#).